

fælde, hvor parterne på anden måde ved eller formoder, at manden ikke er barnets far.

En anerkendelse for statsamtet efter den foreslåede ordning vil - som andre anerkendelser for statsamtet - være foreløbig, idet der efter den almindelige bestemmelse i § 5, stk. 1, vil kunne rejses faderskabssag indtil seks måneder efter barnets fødsel. Efter udløbet af denne frist vil der bl.a. kunne ske genoptagelse efter § 22, hvis moderen, barnet eller dets værge og faderen eller hans dødsbo i enighed anmoder om det. I så fald vil den genetiske far også blive retlig far.

Efter Justitsministeriets opfattelse må det i øvrigt antages, at den foreslåede ordning vil få et meget begrænset anvendelsesområde.

Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 14, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

2.11. Betingelserne for dom til faderskab

2.11.1. Gældende ret

Som far til et barn *uden for ægteskab* anses efter børnelovens § 6, stk. 1, den, der inden for konceptionsperioden har haft samleje med moderen, medmindre der foreligger omstændigheder, som gør det lidet sandsynligt, at han er barnets far. Har moderen inden for denne periode haft samleje med flere mænd, kan en sagsøgt dog kun anses som far til barnet, såfremt der er væsentlig større sandsynlighed for, at barnet er avlet af ham end af en anden, jf. § 6, stk. 2.

Det følger af bestemmelsen, at en mand ikke kan dømmes som far, såfremt det ikke kan lægges til grund, at han i konceptionsperioden har haft samleje med moderen.

Må det derimod lægges til grund, at moderen kun har haft samleje med én mand i konceptionsperioden, skal denne mand dømmes som far til barnet, medmindre der foreligger omstændigheder, som gør det »lidet sandsynligt«, at han er faderen.

En udelukkelse med en bevismæssig vægt på ca. 99,9 pct. imod faderskab vil formentlig altid være tilstrækkelig til ikke at blive dømt som far. Det må efter retspraksis antages, at »udelukkelsesgrænsen« også kan ligge lidt lavere, formentlig i størrelsesordenen 99,5 % mod 0,5 %.

Må det lægges til grund, at moderen i konceptionsperioden har haft samleje med to eller flere mænd, men er der alene én af disse, hvis faderskab ikke er »lidet sandsynligt«, dømmes den pågældende som far til barnet. Det er dog en betingelse, at der er væsentlig større sandsynlighed for den pågældende mands faderskab end for den eller de øvrige mænds. Er flere af mændene ikke »lidet sandsynlige« fædre, kan en af dem kun dømmes, såfremt der er væsentlig større

sandsynlighed for, at den pågældende er faderen dels i forhold til de andre, dels i forhold til enhver anden mand, som moderen kan antages at have haft samleje med i konceptionsperioden, men som ikke har været underkastet retsgenetiske undersøgelser m.v.

Det må antages, at den samlede bevismæssige vægt mellem to mænd i sådanne tilfælde skal være på mindst 95 % for den ene og højst 5 % for den anden for, at domfældelse af den ene kan ske.

Med hensyn til *ægtebørn* gælder, at der skal et meget stærkt bevis til, for at ægtemanden ikke anses for far til barnet. Der henvises herom nærmere til pkt. 2.3.1.b ovenfor vedrørende pater est-reglen i lovens § 2, stk. 1.

Om gældende ret henvises i øvrigt til betænkningen, side 58 f., 88 ff. og 106 ff.

2.11.2. Børnelovsudvalgets overvejelser

Børnelovsudvalget har fundet, at de gældende regler om, hvilken sandsynlighed der skal til for at dømme en mand til faderskab, bør sættes i relation til det nye DNA-bevis.

Efter udvalgets opfattelse bør sådant bevis altid søges indhentet i sager, hvor der skal afsiges dom. Heraf følger efter udvalgets opfattelse, at der altid skal afsiges dom over en mand, såfremt DNA-beviset har udpeget ham som far med en bevismæssig vægt på 10.000 til 1 eller mere.

Kan retsgenetisk bevis i enkelte tilfælde ikke indhentes, f.eks. fordi manden er død eller forsvundet, må andet bevis efter udvalgets opfattelse tages i brug.

Udvalget har foreslået, at dette »andet bevis« som hidtil skal kunne bestå af oplysninger om samlejets placering i konceptionsperioden, sterilitetsbevis eller bevis mod, at seksuelt forhold har fundet sted m.v.

Lægges det til grund, at moderen kun har haft forhold til én ikke undersøgt mand i konceptionsperioden (eventuelt således at andre mænd er blevet udelukket ved retsgenetisk bevis), foreslår udvalget, at denne mand dømmes som far, medmindre det må anses for usandsynligt, at han er barnets far. Beviset mod hans faderskab forudsættes af udvalget i disse tilfælde at skulle være stærkt.

Har moderen i konceptionsperioden haft forhold til flere ikke undersøgte mænd, foreslår udvalget, at en af disse kun kan dømmes, hvis hans faderskab ikke er usandsynligt, og det endvidere er overvejende sandsynligt, at han - og ikke en anden mand - er faderen. Udvalget forudsætter i den forbindelse, at »overvejende sandsynligt« er udtryk for en bevismæssig vægt i størrelsesordenen 95 % mod 5 % eller mere, som i retspraksis hidtil har været anset for tilstrækkelig til